

РЕШЕНИЕ

№ 378

гр. Горна О., 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, II СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Емануел В. Вардаров

при участието на секретаря Мариянка Г. Къцаркова
като разгледа докладваното от Емануел В. Вардаров Гражданско дело № 20224120100560 по описа за 2022 година

Обективно съединени иски по чл.55 ал.1 предл. III от ЗЗД ввр. чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ, чл.86 от ЗЗД.

Решение при призвание на иска, съобразно чл.237 от ГПК.

Ищецът МБАЛ „Св. Ив. Рилски Г.О.“ ЕООД (чрез адв. К. Х.М. от ВТАК) твърди в исквата си молба, че на 01.06.2020г., поради съкращение на щата, на основание чл.328 ал.1 т.2 предл. II от КТ било прекратено трудовото правоотношение между МБАЛ „Св. Ив. Рилски Г.О.“ ЕООД и М. Д. М., което е възникнало със сключването на Трудов договор №891/02.05.2011г. Работодателят на ответницата е издал Заповед №356/29.05.2020г. за прекратяване на трудово правоотношение, като е разпоредил да се изплатят всички законоустановени обезщетения за оставане без работа съгласно КТ. На работника били изплатени обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл.220 ал.1 от КТ в размер на 898.28лв.; обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224 ал.1 от КТ в размер на 499.80лв.; обезщетение за оставане без работа по чл.222 ал.1 от КТ в размер на 851.00лв. М.М. обжалвала по съдебен ред Заповед №356/29.05.2020г. на Управителя на МБАЛ „Св. Ив. Рилски Г.О.“ ЕООД, с която била уволнена и било прекратено действието на трудовия договор. С Решение №260009/04.02.2021г. по гр.дело №974/2020г. ГОРС уважил изцяло исковите на М.М. чл.344 ал.1 т.1, т.2 от КТ, чл. 344 ал.1 т.3 ввр. чл.225 ал.1 от КТ. С Решение №191/20.05.2021г. (влязло в законна сила) по в.гр.дело №308/2021г. ВТОС потвърдил решението на ГОРС. М.М. получила изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнително дело №20217280400248 от страна на ЧСИ Д.К. с рег.№728 срещу МБАЛ „Св. Ив. Рилски Г.О.“ ЕООД. На 10.06.2021г. в деловодството на работодателя постъпила покана за доброволно изпълнение с изх.№6544/09.06.2021г. за сумата от 6921.49лв., която обхваща главница, лихви и разноски. Още на същия ден сумата била преведена по банков път, на сметката на ЧСИ Д.К. с рег.№728. Съгласно действието на силата на присъдено нещо на влязлото в сила съдебно решение, М.М. била

възстановена на заеманата от нея длъжност, но не се явява на работа в законоустановения двуседмичен срок по чл.345 ал.1 от КТ, като не изразява и никакви причини за възникнала невъзможност за спазване на въпросния срок. Въз основа на неявяването си на работа, трудовото правоотношение на М.М. било прекратено със Заповед №368/23.07.2021г. на управителя на МБАЛ „Св. Ив. Рилски Г.О.“ ЕООД, издадена на основание чл.325 ал.1 т.2 от КТ. Заповедта не е обжалвана от страна на М.М. в императивния срок по чл.358 ал.2 от КТ. Заедно с трудовото си възнаграждение на м.май.2020г. М.М. получила от МБАЛ „Св. Ив. Рилски Г.О.“ ЕООД обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл.220 ал.1 от КТ в размер на 898.28лв. Обезщетението било отразено във фиша и за трудово възнаграждение на м.май.2020г. и е изплатено заедно с работната и заплата през м.юни.2020г. На 01.07.2020г. ответницата подала Декларация по чл.222 ал.1 от КТ до управителя на МБАЛ „Св. Ив. Рилски Г.О.“ ЕООД, като е заявила, че в периода: 01.06.2020г.-01.07.2020г. била безработна и регистрирана в Бюрото по труда. На същия ден управителят на лечебното заведение е издал Заповед №283/01.07.2020г., с която разпоредил да бъде заплатено обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ в размер на brutното му трудово възнаграждение за един месец – 851.00лв. Обезщетението било изплатено през м.юли.2020г., като това обстоятелство било отразено и в трудовата книжка на лицето. Предвид обстоятелството, че съгласно влезли в сила решения на ГОРС и ВТОС уволнението на М.М. било признато за незаконно, като Заповед №356/29.05.2020г. на управителя на МБАЛ „Св. Ив. Рилски Г.О.“ ЕООД за прекратяване на трудовото й правоотношение била отменена и ответницата била възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „санитар“, то получените от М.М. обезщетения по чл. 220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ се явяват изплатени в условията на отпаднало основание - чл.55 ал.1 предл.ІІІ от ЗЗД. Основните предпоставки на института на неоснователното обогатяване са: получаване на нещо от едно лице и отсъствие на основание за това получаване. Получаването предпоставяло даване и е фактическо действие, което се доказва от наша страна със съответните документи, в които са отразени основанията и размера на предоставените обезщетения в общ размер от 1749.28лв. Получените от ответницата обезщетения били изплатени с оглед прекратяването на трудовото и правоотношение с ищеца, но след отмяна на уволнението, основанията за изплащането им отпада и в полза на работодателя възниква правото да иска възстановяването им. Съгласно съдебната практика на ВКС, обезщетението по чл. 225 ал.1 от КТ, което ответницата получила по сила на влезлите сила решения за отмяна на уволнението и, няма санкционна, а чисто репаративна функция - да възстанови в патримониума на работника вредите, понесени от оставането му без работа. Затова обезщетението по чл.225 ал. 1 от КТ не може да се кумулира с тези по чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ, тъй като противното би довело до двойно обезщетяване на работника за едни и същи вреди - тези от оставането му без работа през периода след уволнението. Поради това, след като уволнението е било обявено за незаконно, то работникът дължи връщането на първоначално изплатените обезщетения по чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ. Предявени са обективно съединени иски по: чл.55 ал.1 предл. ІІІ от ЗЗД ввр. чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ; чл.86 от ЗЗД, за сумата 1749.28лв., представляваща платена на отпаднало основание сума, както следва: сумата 898.28лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ и сумата 851.00лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху сумите, считано от предявяване на иска – 04.04.2022г. до окончателното и плащане; сумата 327.02лв., представляваща обезщетение за забавено плащане(законна лихва) за периода: 01.06.2020г.-04.04.2022г. Претендират се направените по делото разноски.

Ответницата М. Д. М.(чрез адв.Х. М.В. от ВТАК) счита, че предявеният иск отговаря на изискванията на закона, предявен е от активно легитимирано лице, което има правен интерес от предявяването му, поради което исквете са допустими. По своето естество са основателни, единствено в частта на исковата претенция за задължение за възстановяване получени обезщетения по ред на чл.220 ал.1 КТ и чл.222 ал.1 от КТ, при наличие на отменена заповед за уволнение, след развилото се инстанционно производство пред съда и изплатено от ищеца обезщетение по реда на. 344 ал.1 т.3 ввр. чл.225 ал.1 от КТ. Счита за неоснователен предявения осъдителен иск, с посочено правно основание чл.86 ал.1 от ЗЗД за заплащане законната лихва върху изплатената сума на обезщетенията по чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ в размер на 327.02лв. за периода: 01.06.2020г.-04.04.2022г.(датата на завеждане на исковата молба. В условията на евентуалност твърди, че законна лихва върху изплатеното обезщетение по силата на специалните разпоредби на КТ се дължи от момента на влизане в сила на съдебното решение на ВТОС, тоест от 26.06.2021г., а не така, както е посочил ищеца в настоящото производство за началния момент на неговата дължимост - от 01.06.2020г. Това е така, тъй като на 26.06.2021г. било отпаднало основаниято за изплащане на обезщетението по силата на влязлото в сила решение по в.гр.дело№308/2021г. на ВТОС, с което е потвърдено решението на ГОРС. До този момент задължението на МБАЛ е било дължимо платено. М.М. не била изпадала в забава по отношение връщане на изплатените суми от работодателя. Това е така, тъй като едва с получаване на настоящата искова молба и е указан начин на изпълнение на това задължение, с посочена банкова сметка, по която тя би могла да извърши плащане на задължението. Нещо, което е сторила на 15.04.2022г. след като е превела по посочената от бившия си работодател банкова сметка сумата 2076.30лв. До този момент тя не е разполагала със знание за начина на изпълнение на паричното задължение. От друга страна, ищецът в настоящото производство е разполагал с правната възможност да защити своевременно интереса си, като в условията на евентуалност, с депозиране на отговора на исковата молба е можел да извърши възражение за съдебно прихващане на насрещни вземания до размера на по-малкото от тях, в случай на осъдително решение срещу него. Разполагал е с възможност преди образуване на настоящото дело да покани същата да изпълни задължението, като ѝ посочи начин за изпълнение. Така, М.М. признава исквете до сумите от 1749.28лв. - получени обезщетения по чл. 220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ и дължима законна лихва върху тази сума, възлизаща на 18.95лв., за период от 04.04.2022г.(датата на депозиране на исковата молба) до момента на плащането на задължението - 15.04.2022г. В условията на евентуалност, ако съдът не приемел горните аргументи за основателни, М.М. признава исквете до сумите от 1749.28лв. - получени обезщетения и дължима законна лихва върху тази сума, възлизаща на 137.50лв., за период от 26.06.2021г.(влизане в сила на съдебното решение с основание за плащане на обезщетенията) до 04.04.2022г. – датата на депозиране на исковата молба. Счита също, че не била създала пречка за ищеца и не била дала повод за завеждане на делото, като са налице предпоставките на чл.78 ал.2 от ГПК и същата не следвало да търпи имуществена санкция, а сторените от ищеца разноси в настоящото производство следва да се понесат от него, а размерът на търсената защита за изплащането на лихва за забава да бъде редуцирана, съгласно посочените размери. На основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА на ищцата била оказана безплатна адвокатска помощ. Поради това, на основание чл.38 ал.2 от ЗА, в случай, че ищецът бъде осъден да заплати разноси по делото, съдът да определи и присъди възнаграждение на адвоката, оказал безплатна адвокатска помощ, респективно, да осъдите ищеца в производството да заплати на процесуалния представител на ответника адвокатско

възнаграждение при условията на чл.38 ал.2 ввр. ал.1 от ЗА ввр. чл.37 от ЗА и Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар на процесуалния представител на ищеца. Претендираният размер на адвокатско възнаграждение бил неправилно определение по размер. Според т.16 от Тълкувателно решение от 06.11.2013г. по тълк.дело№6/2012г. – ОСГТК ВКС, минималният размер на адвокатското възнаграждение по трудови дела с определен материален интерес се определя по чл.7 ал.1 т.1 от Наредба№1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, съобразно ГПК, приема за установено следното:

На 01.06.2020г., поради съкращение на щата, на основание чл.328 ал.1 т.2 предл. II от КТ било прекратено трудовото правоотношение между МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О.“ЕООД и М. Д. М., което е възникнало със сключването на Трудов договор№891/02.05.2011г. Работодателят издал Заповед№356/29.05.2020г. за прекратяване на трудово правоотношение, като е разпоредил да се изплатят всички законоустановени обезщетения за оставане без работа съгласно КТ.

На М. Д. М. били изплатени обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл.220 ал.1 от КТ в размер на 898.28лв.; обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224 ал.1 от КТ в размер на 499.80лв.; обезщетение за оставане без работа по чл.222 ал.1 от КТ в размер на 851.00лв.

Ответницата М. обжалвала по съдебен ред Заповед№356/29.05.2020г. на Управителя на МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О.“ЕООД, с която била уволнена и било прекратено действието на трудовия договор. С Решение№260009/04.02.2021г. по гр.дело№974/2020г. ГОРС уважил изцяло исквете на М. Д. М. чл.344 ал.1 т.1, т.2 от КТ, чл.344 ал.1 т.3 ввр. чл.225 ал.1 от КТ. С Решение№191/20.05.2021г.(влязло в законна сила) по в.гр.дело№308/2021г. ВТОС потвърдил решението на ГОРС. М. Д. М. получила изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнително дело№20217280400248 от страна на ЧСИ Д.К. с рег.№728 срещу МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О.“ЕООД На 10.06.2021г. в деловодството на работодателя постъпила покана за доброволно изпълнение с изх.№6544/09.06.2021г. за сумата от 6921.49лв., която обхваща главница, лихви и разноски. Още на същия ден сумата била преведена по банков път, на сметката на ЧСИ Д.К. с рег.№728. М. Д. М. била възстановена на заеманата от нея длъжност, но не се явява на работа в законоустановения двуседмичен срок по чл.345 ал.1 от КТ. Въз основа на неявяването си на работа, трудовото правоотношение на М. Д. М. било прекратено със Заповед№368/23.07.2021г. на управителя на МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О.“ЕООД, издадена на основание чл.325 ал.1 т.2 от КТ. Заповедта не била обжалвана от страна на М.М. в императивния срок по чл.358 ал.2 от КТ. Заедно с трудовото си възнаграждение на м.май.2020г. М. Д. М. получила от МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О.“ЕООД обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл.220 ал.1 от КТ в размер на 898.28лв. Обезщетението било отразено във фиша и за трудово възнаграждение на м.май.2020г. и е изплатено заедно с работната и заплата през м.юни.2020г. На 01.07.2020г. ответницата подала Декларация по чл.222 ал.1 от КТ до управителя на МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О.“ЕООД, като заявила, че в периода: 01.06.2020г.-01.07.2020г. била безработна и регистрирана в Бюрото по труда. На същия ден управителят на лечебното заведение е издал Заповед№283/01.07.2020г., с която разпоредил да бъде заплатено обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ в размер на brutното му трудово възнаграждение за един месец – 851.00лв. Обезщетението било изплатено през м.юли.2020г., като това обстоятелство било отразено и в трудовата книжка на лицето.

По искова молба с вх.№3709/04.04.2022г. от страна на МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О. ”ЕООД против М. Д. М. е била образувано гр.дело№560/2022г. на ГОРС.

Не се спори, че от страна на М. Д. М. е извършено плащане на сумата 2076.33лв., чрез платежно нареждане от 15.04.2022г. в полза на МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О. ”ЕООД(чрез „УниКредит БулБанк“ЕАД).

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Основанието на всеки иск се определя от ищеца чрез посочване на бележите, които индивидуализират предмета на спора, а именно - правопораждащият факт, съдържанието на субективното материално право и носителите на правоотношението.

Основните предпоставки на института на неоснователното обогатяване са: получаване на нещо от едно лице и отсъствие на основание за това получаване. „Получаването” предпоставя „даване“ и е фактическо действие, което подлежи на доказване от ищеца. Съобразно правилото на чл.55 ал.1 от ЗЗД и според разясненията, дадени в Постановление№1/28.05.1979г. по гр.дело№1/1979г. - Пленум на ВС, в което подробно са разграничени фактическите състави на отделните вземания, произтичащи от неоснователно обогатяване, в тежест на ищеца по иска е да докаже факта на плащането, а в тежест на ответницата е да установи, че е налице основание за получаване на това плащане, респ. задържане на полученото. В случая от страна на ответницата в депозирания отговор се спори размера на получените обезщетения. При това положение, ако се установи, че ответницата е получила цитираните суми(обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ - за неспазения срок на предизвестие и обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ), за да се отхвърли иска, в тежест на ответницата ще е да докаже, че е върнала сумите или че е задържала сумите на правно основание.

В случая, ищцовата страна е установила по безспорен начин плащането на ответницата на обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ – 898.28лв. - начислено на ответницата във ведомостта за м.май.2020г. и е било изплатено през м.юни.2020г.; - обезщетение по чл.222. ал.1 от КТ било изплатено на ответницата в размер на 851.00лв. през м.юли.2020г., като получаването на парите – общо в размер на 1749.28лв. се признава и от ответницата в писмения отговор по делото. При това положение, за да се отхвърли иска, в тежест на ответницата е да докаже, че е върнала сумата или че е задържала сумата на правно основание.

Обезщетението по чл.220 от КТ се изплаща от работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение с предизвестие, когато работодателят не спази срока на предизвестие в размер на брутното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестие. Обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ се изплаща при уволнение, поради съкращаване в щата, намаляване обема на работа и спиране на работата за повече от 15 работни дни, и същото е в размер на брутното му трудово възнаграждение, за времето през което е останал без работа, но не повече от един месец, освен ако друг нормативен акт предвижда изплащането на това обезщетение за по-дълъг срок. Горепосочените обезщетения са изплатени и получени от ответницата във връзка с прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца-работодател, като след отмяната на уволнението и възстановяването и на работа, за ответницата отпада основанието, на което са получени, независимо от това дали тя е действал добросъвестно при получаването им или работодателят е действал незаконосъобразно при уволнението. Тези обезщетения са различни хипотези, но подлежат на прихващане с обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ, тъй като основанието за изплащане на обезщетението по чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ отпада, след като

уволнението е признато за незаконно и отменено. Също така, обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ няма санкционна, а чисто репаративна функция, да възстанови в патримониума на работника вредите(пропуснати ползи), понесени от оставането му без работа вследствие уволнението. При последващо отпадане на основанието за получаване на обезщетението работникът/служителят следва да върне същите като получени на отпаднало правно основание съгласно чл.55 ал.1 от ЗЗД, макар в КТ да не е предвидена изрична разпоредба относно възстановяване на сумите. В задължителната практика за съдилищата(Решение№808/05.11.1990г. по гр.дело№732/1990г. - Ш.г.о. ВС; Решение№668/26.11.2010г. по гр.дело№1582/2009г. - Ш.г.о. ВКС; Решение№1940/18.12.2001г. по гр.дело№171/2001г. - Ш.г.о. ВКС; Решение№67/09.04.2014г. по гр.дело№4085/2013г. - Ш.г.о. ВКС) дословно е дадено разяснение, че с отмяната на уволнението като незаконно, отпада основанието за заплащане на обезщетение за недаденото предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по чл.220 ал.1 от КТ. Заплащането на обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ, предпоставя правомерно прекратяване на трудовото правоотношение. Недопустимо е кумулиране на обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ с обезщетението за оставането без работа поради незаконното уволнение по чл.225 ал.1 от КТ. Независимо, че с влязлото в сила решение уволнението е признато за незаконно и е възстановена трудовоправната връзка между страните, възможно е да не се реализира фактическото явяване на предишната работа от страна на работника. Само при осъществяване на възстановяването, платеното обезщетение по чл.222 ал.3 КТ би останало без основание.

Следва да се отбележи, че получените от ответницата суми са били изплатени с оглед прекратеното трудово правоотношение между страните, но след отмяната на уволнението, основанието за изплащането им отпада и в полза на работодателя възниква правото да иска възстановяването им. Предявявайки иска по чл.344 ал.1 т.1 от КТ, ищцата е поддържала, че е налице незаконосъобразно уволнение, поради което задържането на изплатените от работодателя обезщетения по чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ, с оглед правомерно прекратено трудово правоотношение, е недобросъвестно(Решение№1940/18.12.2001г. по гр.дело№171/2001г. - Ш.г.о. ВКС). С отмяната на уволнението като незаконно, отпада основанието за заплащане на обезщетение за недаденото предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по чл.220 ал.1 от КТ. Заплащането на обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ, предпоставя правомерно прекратяване на трудовото правоотношение. След като с влязлото в сила решение уволнението е отменено като незаконосъобразно, ответницата дължи връщането на тези суми, тъй като са платени на отпаднало основание.

Задължението е парично и съгласно чл.86 ал.1 от ЗЗД, се дължи и обезщетение за неизпълнение на това задължение в размер на законната лихва от деня на забавата. За забава на длъжника по безсрочното задължение е необходимо той да бъде поканен от кредитора да изпълни съгласно чл.84 ал.2 от ЗЗД.

Съгласно чл.235 ал.3 от ГПК, при постановяване на решението си съдът взема предвид и фактите, настъпили след предявяване на исковете. Отчитайки тези нововъзникнали обстоятелства, съдът преценява тези действия на ответницата като признание на твърденията на ищеца. Разпоредбата на чл.237 от ГПК предвижда възможността ищецът да поиска от съда да прекрати съдебното дирене и да поиска постановяването на решение при признание на иска. Заявеното в съдебното производство признание на иска води до установеност в съдържанието на отношението между страните, на която основа и за разлика от предходния процесуален закон, съдът е властен да постанови решението си – аргумент от чл.237 от ГПК. Следователно, подобно развитие на процеса

съответства на желаното процесуално поведение и е обективно годно да ограничи вложения ресурс, спестявайки време и произтичащите от доказателствените правила допълнителни разноски за страните. В този случай съдът постановява решението си, като в мотивите му е достатъчно да се укаже, че същото е постановено при признание на иска. Съдът намира, че в конкретния случай са налице предпоставките за произнасяне с решение по чл.237 ал.1 от ГПК. Спазени са и изискванията на чл.237 ал.3 ГПК, тъй като признатото право не противоречи на закона или на добрите нрави, а от друга страна е такова, с което страната може да се разпорежда. Съобразно чл.237 ал.2 от ГПК съдът в съдебното си решение не излага мотиви, съобразно чл.236 ал.2 от ГПК, като указва, че решението се основава на признанието на иска от страна на ответницата.

Установи се, че в хода на процеса, след образуване на исковото производство М. Д. М. е извършила плащане(на 15.04.2022г.) на претендираните суми в полза на МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О.”ЕООД. Заплащането на дължимото от ответницата не се спори и от ищеца, което е заявено и в съдебно заседание. Тези факти, съдът е длъжен да вземе предвид, с оглед приложението на нормата на чл.235 ал.3 от ГПК. Предвид факта, че се извършило плащане непосредствено след получаване на исковата молба, то претенцията за законна лихва върху сумата 898.28лв. и върху сумата 851.00лв., считано от датата на завеждане на исковата молба – 04.04.2022г. до окончателното и изплащане, следва да бъде отхвърлена.

Така, предявените искове по чл.55 ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД от страна на МБАЛ„Св. Ив.Рилски Г.О.”ЕООД против М. Д. М., за: сумата 1749.28лв., представляваща платена на отпаднало основание сума, както следва: сумата 898.28лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ и сумата 851.00лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху сумите, считано от предявяване на иска – 04.04.2022г. до окончателното и плащане; сумата 327.02лв., представляваща обезщетение за забавено плащане(законна лихва) за периода: 01.06.2020г.-04.04.2022г. , следва да бъдат отхвърлени, предвид извършено плащане от ответницата М. в хода на процеса.

Спорен по делото остава въпросът, в чия тежест следва да бъдат възложени съдебно-деловодните разноски, като и двете страни са поискали произнасяне на съда в тази насока. Конкретните норми са обективирани в чл.78 от ГПК, като при преценката им най-общо може да се посочи, че от тях е видно, че отговорността за разноски е разпределена в зависимост от изхода на конкретното дело. При уважаване на иска ответницата дължи на ищеца направените от него разноски(ако такива са поискани своевременно) – чл.78 ал.1 от ГПК, съответно - при отхвърляне на иска ищецът е този, който следва да заплати сторените от ответника разходи – чл.78 ал.3 от ГПК.

В настоящия случай разноските за ищцовата страна представляват адвокатско възнаграждение(така е посочено в изричен списък за разноски по чл.80 от ГПК(лист 81-82 от делото), за което има доказателства, че е изплатено на процесуалния представител на ищеца(според договора за правна защита и съдействие с характер на разписка с отбелязване, че уговореното възнаграждение в размер на 900.00лв.(300.00лв.+300.00лв.+300.00лв. е изплатено - т.1 от Тълкувателно решение№6/2013г. на ОСГК на ВКС). За ответната страна се претендират разноски за адв.възнаграждение за процесуалния представител, осъществил безплатна адв.помощ, съобразно чл.38 ал.1 т.2 от ЗАдв. и съгласно списък за разноски по чл.80 от ГПК(лист 89 от делото). Съдебната процедура е предпоставена от наличието на спор, определяща несигурност в отношението между страните. Действията на ответницата след образуване на исковото

производство по заплащането на задълженията, предполага признание на иска и води до установеност в съдържанието на отношението между страните, на която основа съдът е властен да постанови решението си - аргумент от чл.237 от ГПК. Извършеното изпълнение от ответницата, след получаване на преписа от исковата молба, се отразява върху разпределението на разноските, тъй като от този факт, независимо, че съдът следва да постанови отхвърлителен диспозитив, следва произнасяне по искането за разноските на ищеца, по общото правило на чл.78 ал.2 от ГПК. Приложимостта на разпоредбата на чл.78 ал.2 от ГПК за освобождаване на ответницата от разноски предполага кумулативното наличие на две предпоставки: -ответницата да не е дала с поведението си повод за завеждане на делото; -да признае иска(само при кумулативното наличие на тези две предпоставки разноските се възлагат върху ищеца).

Падежът на задължението, изискуемостта на вземането и забавата да се изпълни не са еднозначни понятия, независимо че е възможно в определени хипотези моментът на настъпването им да съвпада. Падежът се определя като момента, в който задължението трябва да бъде изпълнено от длъжника, още и като момента, в който настъпва изискуемостта. Изискуемостта е възможността на кредитора да иска реално изпълнение – било като отправи извънсъдебна покана до длъжника, било като предяви иск за реално изпълнение в защита на своето право. Забавата е противоправно закъснение, за което длъжникът отговаря. Изпълнението на облигацията е подчинено на принципа, че задължението трябва да бъде изпълнено веднага, освен ако не следва друго от волята на страните или закона – съгласно чл.69 ал.1 от ЗЗД, ако задължението е без срок, кредиторът може да иска изпълнението му веднага. В случая, задължението за връщане на даденото при отпаднало основание, в хипотеза на чл.55 ал.1 предл.ІІІ от ЗЗД. Вземането на ищеца е станало изискуемо с отпадане на основанието за получаване на престацията, както е изяснено и в т.7 от ППВС№1/1979г. и в Тълкувателно решение№5/21.11.2019г. по тълк.дело№5/2017г. – ОСГТК ВКС. В случая основанието следва да се счита за отпаднало от датата на влизане в законна сила на решението на ГОРС по гр.дело№974/2020г., с което уволнението е признато за незаконно и е отменено, е влязло в сила. При неизпълнение на парични задължения законът свързва забавата на длъжника с правилото, че е необходима покана на кредитора и даване на длъжника на подходящ срок да изпълни доброволно, когато няма уговорен срок за изпълнение.

Изискуемостта на престацията, сама по себе си, не поставя длъжника в забава. Отговорността за забавянето се поражда едва след покана, която показва, че кредиторът желае да получи престацията. Законът не предписва особена форма за поканата. Кредиторът може да избере всяко удобно за него средство, за да изяви волята си и която трябва да е достатъчно ясно изразена, че желае да получи престацията. Когато кредиторът не е поканил длъжника да изпълни своето задължение преди завеждане на делото, исковата молба има значението на покана, след която длъжникът изпада в забава. След като ответницата признава дълга си, чийто падеж е настъпил, тя дължи връщането му обратно в патримониума на кредитора без да чака предприемането на други действия, покани или образуване на съдебни дела от ищеца. Поканата(исковата молба) тук би имала значение само за изпадането на длъжника в забава, т.е. за присъждането в полза на ищеца на обезщетение в размер на законната лихва за закъсняло плащане. След като безспорно ответницата е знаела, че се е обогатила неоснователно с исковата сума и че дължи връщането и от момента на получаването, но не е предприела никакви действия да я върне на ищцата до завеждането на исковата молба в съда, поведението и се възприема като даващо основание за воденето на настоящото производство, целящо снабдяване на кредитора с изпълнителен титул. По тази причина, съдът счита, че не е налице едно от предвидените условия

в чл.78 ал.2 от ГПК - ответницата да не е дала повод за завеждане на иска, поради което не би могла да се ползва от процесуалната привилегия на посочената норма. Така, съдът следва да присъди в полза на ищеца направените по делото разноски, съгласно чл.78 ал.1 от ГПК.

Според чл.78 ал.5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл.36 от ЗАдв. От страна на ответницата е цитирана разпоредбата на чл.7 ал.1 т.1 от Наредба№1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела за отмяна на уволнение(чл.344 ал.1 т.1 от КТ) или за възстановяване на работа(чл.344 ал.1 т.2 от КТ), когато искът е предявен самостоятелно - не по-малко от размера на минималната работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или на определяне на възнаграждението по реда на чл.2 от наредбата; за други неопценяеми искове – 200.00лв.; за трудови дела с определен интерес - съобразно чл.7 ал.2 от наредбата. От цитираните хипотези единствено и възможно приложима е тази „за трудови дела с определен интерес - съобразно чл.7 ал.2 от наредбата“. В настоящия случай минималният размер на адвокатското възнаграждение, определено съгласно чл.7 ал.2 т.1 от наредбата, при интерес при интерес до 1000.00лв. – 300.00лв. Съгласно представените пред ГОРС договори за правна защита и съдействие, страните(клиент - адвокат) по него са договорили адвокатско възнаграждение в размер на 900.00лв.(400.00лв.+500.00лв.). Това тълкуване на приложимата нормативна уредба е в съответствие и с правилото на чл.2 ал.5 от Наредба№1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно, че за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно, но най-вече е в унисон с принципите, заложи в чл.36 от ЗАдв., за справедливост и обоснованост на адвокатското възнаграждение. Осъщественията от пълномощника на ищеца защита се изразява в изготвяне на искова молба и процесуално представителство реално в едно съдебно заседание, като може да се приеме, че делото е фактически и правно несложно, за да се определи минимално възнаграждение. Съдът намира, че заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение от 900.00лв. съответства на минимално регламентирания размер възнаграждение за трите иска и не следва да бъде намалено по смисъла на чл.78 ал.5 от ГПК. В този смисъл, съгласно чл.78 ал.1 от ГПК, съдът следва да присъди в полза на ищеца сумата 900.00лв., представляваща направените по делото разноски.

Водим от изложените съображения и на основание чл.258 и сл. от ГПК и чл.7 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от страна на „Многопрофилна болница за активно лечение Св.Иван Рилски Горна О.”ЕООД с ЕИК:****, със седалище и адрес на управление: гр.Г.О. ул.”Отец Паисий”№72, представлявано от Управител И.Д.И., против М. Д. М. с ЕГН*****, с адрес: гр.Д. О. ул.,****”№3 Общ.Г.О., за : сумата 1749.28лв., представляваща платена на отпаднало основание сума, както следва: сумата 898.28лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ и сумата 851.00лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху сумите, считано от

предявяване на иска – 04.04.2022г. до окончателното и плащане; сумата 327.02лв., представляваща обезщетение за забавено плащане(законна лихва) за периода: 01.06.2020г.-04.04.2022г.

ОСЪЖДА М. Д. М. с ЕГН*****, с адрес: гр.Д. О. ул.,****”№3 Общ.Г.О. , ДА ЗАПЛАТИ на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ СВ.ИВАН РИЛСКИ ГОРНА ОРЯХОВИЦА”ЕООД с ЕИК:****, със седалище и адрес на управление: гр.Г.О. ул.”Отец Паисий”№72, представлявано от Управител И.Д.И., сумата 900.00лв./деветстотин лева/, представляваща направените разноски по гр.дело№560/2022г. на ГОРС.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок, считано от датата на получаване на съобщението, че е изготвено и обявено.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Горна О.: _____